

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. C. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-462/LE-BA04-HA08-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Dne 4. 3. 2020 podal žalobce žalobu, kterou se domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-462/LE-BA04-HA08-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v aktuálním znění (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když nezjistil dostatečně skutkový stav, v důsledku čehož dovodil nesprávné právní závěry o nenaplnění důvodů k udělení mezinárodní ochrany žalobci. Zdůraznil, že jako hlavní argument pro udělení azylu žalobce uváděl odůvodněný strach o svůj život ze strany jeho věřitelů. Pravděpodobnost, že pronásledování žalobce po jeho návratu do vlasti nastane, je nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane. V případě vycestování do země původu by žalobce čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy. V projednávaném případě je zcela stěžejní posouzení reálné možnosti žalobce využít účinnou ochranu poskytovanou státními orgány. V napadeném rozhodnutí chybí skutkové závěry, zda by se žalobci skutečně mohlo dostat efektivní ochrany.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky. Návrat do země původu žalobce odmítá kvůli dluhům u svého věřitele, který není schopen splácet. Z informací o zemi původu vyplývá, že ve Vietnamu existují možnosti, které může žalobce při ochraně svých práv využít. Posouzení žalobcova případu je dle žalovaného v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která poskytuje dostatečné odpovědi na všechny žalobní námítky. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správního spisu soud zjistil, že 30. 10. 2019 byl žalobce rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č. j. KRPU-192286-18/ČJ-2019-040022-SV-ZZ dle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění, kdy doba zajištění byla stanovena na 90 dní. Z uvedeného rozhodnutí vyplynulo mj., že dne 30. 10. 2019 hlídkou policie převzat na bývalém HP Petrovice od orgánu BPOLi SRN v rámci Readmisní dohody. Bylo zjištěno, že žalobci nesvědčí žádné pobytové oprávnění na území ČR.
5. Dne 2. 11. 2019 požádal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková o udělení mezinárodní ochrany. Dne 15. 11. 2019 byl s žalobcem proveden v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany pohovor, kde uvedl, že z Vietnamu odcestoval proto, že měl ve své rodné zemi dluhy, původně měl v plánu jet do Německa. Obavy pramení z nátlaku věřitele na jeho rodinu, manželku. Na policii či jinou státní instituci se neobrátil. Měl ještě problémy kvůli Formose, již nemůže konzumovat mořské plody. Vycestoval na základě svého vlastního cestovního pasu, který si poté na ambasádě v Praze vyřizoval znovu. V roce

2014 vycestoval do své rodné země, aby vyřešil své finanční problémy, ovšem to se mu nepodařilo. Bylo mu ze stran jeho věřitelů vyhrožováno a to i fyzickými útoky na jeho osobu. Žalobce uvedl, že se nikdy neobrátil na vietnamskou policii.

6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 29. 6. 2018, 28. 1. 2019 a 31. 5. 2019.
7. Dne 16. 12. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nenavrl a nic dalšího nesdělil.
8. Následně dne 6. 2. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je snaha legalizovat si pobyt v ČR. Návrat do země odmítá kvůli dluhům u věřitele, má obavy z pronásledování z jeho strany. Žalovaný neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní informace mimo svého tvrzeného důvodu k opuštění vlasti. Tvrzené obavy ze strany věřitele kvůli svým dluhům nelze vyhodnotit jako pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak nelze vyhodnotit jako pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o výdělek a legalizaci pobytu. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá zcela jednoznačně, že žalobce se nikdy na státní orgány ve Vietnamu neobrátil, ačkoli nevystaly žádné okolnosti (nebyly ani nikým tvrzeny), že by mu v tomto cokoli bránilo. Zprávy o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu považuje krajský soud za zcela dostačující a podložené. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobce při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.
11. Krajský soud si v této souvislosti dovoluje připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, který formuloval v právní větě, že „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci,

kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 tento sdělil, že „Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“

12. Optikou uvedené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádosti žalobce, tedy, že žalobcem uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Za situace, kdy žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Pro krajský soud není rovněž relevantní skutečnost, že žalobce odešel ze země původu pro své dluhy, které ve své zemi v době opuštění měl.

Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. listopadu 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce